

на инспектора и продължи урока. Тя искаше да бъде спокойна, но не можеше да намери вътрешна сила в себе си. Чувствуваше, че изпуска нишката и че не може да надделее над преподаваемата материя, нито да увлече децата, които в присъствието на чуждия човек стояха със стегнати сърца.

От време на време учителката се обръщаше към инспектора и тогава виждаше на лицето му една насмешлива гримаса.

Той стана от стола, приближи до нея и шепнишком ѝ каза:

— Вие, госпожице, или много се смущавате, или не сте подготвена. В момента на писането. . .

Учителката се смути още повече. Тя не чу нищо. Ушите ѝ пищяха. А последните думи тя разбра съвсем криво. Стори ѝ се, че инспекторът каза нещо за абонамент на списанието. Тя машинално и бързо отговори.

— Да, да . . . записах . . .

— Какво? — каза инспекторът, малко смутено.

— Записах няколко абонати, — заговори шепнишком и задъхана учителката. — Събрах и абонамента. — И като взе от катедрата чантичката си, тя се обърна гърбом към децата, застана пред инспектора и му подаде двестата си последни лева.